

angaaer et Formalitetspørgsmaal og gaaer ud paa, om det kan anses at have været nødvendigt at lade en provisorisk Lov emanere som den, Regjeringen under 25de August d. A. lod udgaae. Nu er det jo vistnok saa, at Grundloven siger, at intet Mandskab kan udskrives uden ifølge Lov, og Børnepligtsloven siger, at Udskrivningen skal skee paa de anordnede Sessjoner, hvor saameget Mandskab udskrives, som Loven hjemler. Udskrivningen skeer paa Sessjonen, Sessjonen afholdes i September Maaned, Rigsdagen samles først i October, og der kan saaledes ikke siges Andet, end at der har været Jøle for Regjeringen til under disse Omstændigheder at lade en provisorisk Lov udgaae som den omhandlede. Men det forekommer mig, at Forholdene, saaledes som de nu stille sig, paa denne Maade vilde lede til slige provisoriske Loves Udgivelse hvert Aar, og derved troer jeg, at man vil komme udenfor det, som Loven egentlig har tilfigtet ved at hjemle Regjeringen Ret til at give provisoriske Love, nemlig, at det kun skalde være Tilfældet, naar ganske særegne, uforudsæete Omstændigheder nødte Regjeringen dertil; thi man kan jo ikke sige, at de Omstændigheder, som aarligt gjentage sig, ere uforudsæelige eller ualmindelige. Det synes derfor, at en Bestemmelse maatte kunne træffes, i hvis Følge den aarlige Sessjon enten forlægges til en anden Tid, eller det egentlige Sessjonsarbejde, uden at nogen provisorisk Lov herom behøves at udkomme, foretages paa den nu bestemte Tid.

Det synes mig heller ikke, at det vilde komme i Strid med Grundlovens § 51; thi naar denne Paragraph taler om, at ingen Udskrivning maa skee uden ifølge Lov, saa maa derved vistnok forståes det Samme som den endelige Indkaldelse; saa at det har været Lovens Mening at foreskrive, at kun saameget Mandskab maatte indkaldes, som Legislaturen vilde give sit Samtykke til. Indkaldelsen er det altsaa kun, som behøver at bestemmes ved Loven. Hvorvidt nu en Bestemmelse, i hvis Følge Sagen kunde ordnes paa den her af mig antydede Maade, at nemlig det egentlige Sessjonsarbejde, det vil sige Bedømmelsen af Mandskabets Tjenstdygtighed, at Mandskabet trækker Nummere osv., skalde foretages uden Lov i

September Maaned, medens den endelige Indkaldelse først skalde skee, efter at der derom var udgivet en Lov i October, — hvorvidt, siger jeg, en saadan Bestemmelse om Ordningen af Sagen paa denne Maade kan træffes ad administrativt Veie, eller der behøves en udtrykkelig Lov derfor, er Noget, jeg maa henstille.

Det andet Punkt, hvorom der bliver Spørgsmaal, angaaer, saavelsom det tredie, Sagens Realitet. Det andet Punkt angaaer Forskjellen mellem det Antal, som ifølge den provisoriske Lov skalde udskrives, og det, som det os fra det andet Thing forelagte Udkast foreslaaer at skulle udskrives. I denne Henseende holdt den provisoriske Lov sig til, hvad Armeeargansationsplanen af 1842 hjemler; Loven, som den her foreligger fra Folkethinget, bestemmer derimod, at alt det Mandskab, som staaer for Udskrivning ifølge Børnepligtsloven, skal udskrives til Armeens Linie, og at derefter Antallet af det Mandskab, som virkelig skal kaldes til Tjeneste, skal bestemmes af Krigsministeren. Imod at give en saadan Bestemmelse taler væsentligt det, at det ikke synes hensigtsmæssigt i en saakaldet Bevillingslov, som aarlig gives, at optage Bestemmelser, som gribe forandrende ind i den gjældende Børnepligtslov, og det netop nu, da vi jo, efter hvad man har erfaret, allerede i næste Sessjon kunne vente en ny Organisationsplan for Armeen forelagt. Paa den anden Side taler for at bibeholde Lovforslagets § 1, saaledes som den nu er os forelagt, den Omstændighed, at Forslaget ikke gaaer ud paa at indføre noget Nyt og hidtil Ukjendt, men derimod slutter sig til den Tilstand, som nu har været den bestaaende i adskillige Aar. Man slutter sig kun til den, man gjør det Samme, som har fundet Sted i de foregaaende Aar, man udskrifer alt Mandskabet, men man vil derved ikke foregribe Fremtidens Bestemmelser. Jeg troer heller ikke, at det i Realiteten vil have synderlig Betænkelse ved sig, at gaae ind paa Forslaget, naar det nemlig erindres, at det dog altid staaer i Krigsbestyrelsens Magt blot at indkalde det Antal, som den finder nødvendigt og passende, og det Antal, som den troer kan benyttes eller vaabenøves, uden at foregode Beføininger derved paadrages. Der er saa meget mindre Grund til at foreslaae en